

съ хитрини и лукавство да краде. Слѣдъ три години, като дойде въ Кишиневъ, измислилъ нови лъжи да ме лъже, а именно, че въ тия три години на неговото неидване билъ затворенъ въ тъмница, защото билъ убилъ одного турчина и ме измами да се върна у Лѣсковецъ, съ обѣщание да продаде половината отъ имението си да ми върни паритѣ, та пакъ да се върна у Русия и да продължавамъ учението си. Сега азъ нѣмише какво да правя, освенъ да вървя по волята му. Като щѣхме да тръгваме, отидохъ да си подпиша пашпорта. Понеже не знаехъ закона, пашпорта ми трѣбва да седи въ управлението, отъ гдѣто щѣло да ми се издаде билетъ съ който на връщане пакъ да си взема паспорта. А пъкъ хаизина ми, като не държалъ другъ пътъ странни квартиранти, не знаелъ закона, показаха ни 700 рубли глоба. Азъ нѣмахъ нито седемъ пари. А моя убиецъ свако ми казваше да ходя всѣки денъ при полицмейстера, да му се моля да ме опрости, като човекъ страненъ и незнающъ законитѣ. Полицмейстера ми казваше: „зная, че си страненъ и не знаешъ законитѣ, но зная, че паспорта не е билъ у тебе, а у хазяина ти, който е тукъшенъ и знае законитѣ. За това кажи, че паспорта ти е билъ у хазяина ти и ще бждешъ освободенъ. Азъ по никой начинъ не искахъ да обвиня хазяина си, който с своята добрина ми бѣ спасилъ живота. А именно: прѣди година и половина върлуваше въ Кишиневъ страшна холера, отъ която се бѣхъ разболѣлъ и азъ, почти смъртно и, ако не бѣха грижитѣ на хазяина азъ бихъ загиналъ; помислихъ закона на человѣщината какъ да пѣхна въ бела тоя спасителъ на живота ми и не искахъ да го обвиня а казахъ, че паспорта ми бѣше всѣ у мене. Полицмейстера ми каза, че закона е неизмѣнимъ, ще се укажа тукъ като шпионинъ и ще бждешъ откаранъ въ Сибиръ. Казахъ това на сваки си. Той ми каза да почакаме, до като си свършѣлъ единъ процесъ за вземане даване и ще му намѣри колая. На скоро слѣдъ това той подписа своя паспортъ, нае евреи кираджии и отидохме въ Скулени на границата между Русия и Молдова рѣка Прутъ. Този разбойникъ и лѣстителъ, такъвъ хитъръ подлецъ бѣше, че, както въ Лѣсковецъ, Търново, Свищавъ, Русе, така и съ оттатъшнитѣ погранични градове, както и въ този градецъ, имаше познанство. както съ първите търговци, чиновници и полицейски, така и съ разбойниците, които се намиратъ по границата. Щомъ слѣзохме въ Скулени на хана, той си подписа пакъ паспорта, а на мене каза да се не явявамъ по улицитѣ, а да седа всѣ у хана. Вечерята, щомъ се стъмни, доведе двама момци, около по на 22 3 години. Тѣ ме поведоха и заведоха въ една малка кжщица.